

ganffe anderledes stiller Sagen sig for de ulykkelige Individer, der her er Tale om; for deres Vedkommende kan der neppe blive Spørgsmaal om, at der af videsyge Slægtninge begaas Forbrydelser for at faae dem indespærrede; deres Tilstand ligger saa klart for Dagen, at man ganffe roligt kan overlade dem til de Privates Forsørgelse, og det er endogsaa for mig et stort Spørgsmaal, om en Statsinstitution altid vil kunne være i Stand til at skaffe saadanne Mand, der egne sig til at behandle disse ulykkelige Personer, som skulle indlægges i Asylet. Der hører dertil en saadan Opoffrelse og en saadan Omhu for den Lidende, at det maa være særlig i saa Henseende anlagte Personer, som kunne gjøre Fyldest, og skulde der findes saadanne Personer i Landet, som allerede ved tidligere Leiligheder have vist, at de ere i Besiddelse af disse Gaver, synes det mig ret naturligt, om man vilde vinde dem for Sagen. Nu kunde man sige, at man jo ogsaa kunde faae dem ansatte ved en Statsanstalt, men det er dog tvivlsomt, om disse Personer ville indlade sig paa at modtage en saadan Stilling; det er jo muligt, at deres private Forhold ikke engang tillade dem det. Derfor er jeg, som sagt, paa dette Omraade ingen Tilhænger af Statsanstalter. Hvad der for mig er Hovedsagen, er, at vi snart komme i Gang med saadanne Foranstaltninger, der kunde afhjælpe det store Savn, der er tilstede rundt omkring i Landet. Idioternes Antal er, tror jeg, desto større i Stigen, hvilket kommer mere og mere frem ved den større Omhu, der bliver vist dem nu i Sammenligning med, hvad der var Tilfældet i tidligere Tid. Det er en Kjendsgjerning, at medens omkring i Kommunerne Idioterne, disse ulykkelige Børn, tidligere have faaet Lov til at gaa omkring og være til Plage for Forældrene, som ofte havde ondt ved at skaffe det Fornødne til det daglige Liv, er der nu en rosoærdig Tendens rundt omkring i Kommunerne til at faae disse Børn anbragte et eller andet Sted, dels af Hensyn til Forældrene, for at skaffe dem en Lettelse, og dels af Hensyn til de paagældende Individer selv. Der er Mange, der ved at komme ind i en saadan velordnet Idiotanstalt kunde bringes til om ikke at blive nyttige Medlemmer af Samfundet, saa dog til at blive mindre besværlige. Men der er Mangler overalt, hvor man saa henvender sig, og det er især Børnene, det er vanskeligt at faae anbragt, ikke saameget de Gamle, thi dem kan man dels faae anbragte i

Statsanstalterne for de uehvelbredelige Sindsvage, og dels i de Anstalter, som Amtsraadene nu rundt omkring i Landet have faaet etablerede; næsten i ethvert Amt findes en saadan Anstalt for Uehvelbredelige, hvor de ældre Idioter blive anbragte, forsaavidt de ikke kunne blive i Kommunerne. For Børnene kan man derimod ikke finde nogen Plads. Det er mig bekendt, at der hyppig saavel til Idiotanstalten paa Bassegaarden som til Kellers Instituter sker Henvendelse om Optagelse, der afflaas paa Grund af Mangel paa Plads, eller paa Grund af, at de paagældende Individer ere af en saadan Bestaffenhed, at de ikke, uden at forstyrre hele Forholdet paa Anstalten, kunne anbringes i den. Hvad er saa naturligt, end at man nu gaar ind paa dette Lovforslag og gjør et Forsøg paa, om man ikke kunde afhjælpe det Savn, der er tilstede, uden derved — og deri tror jeg, at det ærede Medlem, der paastaar det, har Ret — at foregribe, at Staten senere kan tage Sagen i sin Haand. Jeg skal saaledes stemme imod Dagsordenen og anbefale Lovforslaget.

Suel: Den Dagsorden, som det ærede Medlem for Kjøbenhavn (Bloug) har indbragt, ser jeg mig ikke istand til at stemme for. Det fremgaar nemlig tydelig af Ordlyden i den, at den fuldstændig binder Regjeringen med Hensyn til den Form, hvori denne Anstalt i sin Tid skal komme til at foreligge. Den siger udtrykkeligt, at Staten helst bør tage dette Foretagende, saa vel som Ledelsen af de aandsvage Børns Undervisning i sin Haand. Derved har Landstinget fuldstændig brudt Staven over den Lanke, der ligger til Grund for det Lovforslag, som er indbragt her af den meget ærede Kultusminister, og er der noget Omraade, hvor det kjerlige Sindelag hos Lederen af en sllig Anstalt kommer i Betragtning, er det særlig paa et Omraade som dette. Der hører til at lede en saadan Anstalt en ganffe kolossal Laalmodighed, og der hører en overordentlig Kjerlighed og en praktisk Duellighed dertil, som ikke vil kunne undæres, og som ikke nogen Regjering let vil kunne skaffe tilstede, naar den kaster de Kræfter bort, som nu findes. Jeg har den fuldstændigste Tillid til den Mand, som staar bagved Regjeringen i denne Sag, og jeg har ogsaa den fuldstændigste Visshed om, at Gjæringen ikke er knyttet til dette ene Liv, men at denne Mand ved Siden